

טיב הקהילה

פר' ויקה
יד טבת תשפ"ב
 זמני הדלקת הנרות ומצ"ש
הדרה"ג 4:02
מוצ"ש"ק 5:18
ר"ת 5:56
 סוף זמן קריאת שמע ותפילה
סוק"ש א' 8:16 | **סו"ת א'** 9:23
סוק"ש ב' 9:02 | **סו"ת ב'** 9:53
הומנים לפי שיעון חורף
 נתיח מס':
599

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'
 בנושאות מורנו ורבנו הרה"צ
 רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

במעלת ימי הקטנות

שמאלו על ראש מנשה הגדול, לרמוז בזאת לכל אדם, שבעיקר צריך האדם להחשיב את ימי הקטנות שלו ולראותם כימים היפים ביותר שלו בעולם.

והנה בתחילה לא ירד יוסף לדעתו של אביו, ולכן ירדעו בעיניו ויתמוך ביד אביו להסיר אתה מעל ראש אפרים על ראש מנשה, הוא רצה להפוך את הידיים, ואמר לאביו: 'לא כן אבי כי זה הבכור שים ימינו על ראשו', כי אכן היו חשובים בעיניו מאוד ימי הגדלות שלו ובהם ראה את תכלית חייו, משום שזכה כבר אז להרגיש את הבורא ולעבדו בהשגות נפלאות, ולכן טען לאביו: איזו עבודה כבר יכולה להיות לאדם בשעה שאינו מרגיש שום דבר כלל.

אבל יעקב עמד על דעתו: 'וימאן אביו ואמר: ידעתי בני ידעתי, גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל, ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו וזרעו יהיה מלא הגוים'. יעקב טען לעומתו: אף שאינני מזלזל כלל בעבודת ימי הגדלות, ובאמת 'גם הוא יגדל, כלומר גם הימי הגדולות עושה רושם גדול בשמים, מכל מקום להי ידוע לך שימים אלו אינם מגיעים לאפס קצהו של העבודה הנעשית בימי הקטנות, שעליה נאמר: 'זרעו יהיה מלאו הגוים', כי מתוצאותיו יבוא האדם לידי גדולה המתבטאת בשם טוב בקרב הארץ.

יעקב המשיך להתנבא שבדורות העתידיים לבוא, ובפרט בדורות היותר מאוחרים והיותר קרובים לביאת משיח, יצטרכו לדעת את הדבר הזה, כי תהיה אז חשכות גדול בעולם, ויצטרכו בני ישראל לכופף את עצמם בכל הכוחות כדי לעבוד את ה', אבל בעולמות העליונים יתעורר מזה שמחה גדולה, כי עבודה זו תעשה רושם כביר בשמים, וכדבריו הנודעים של רבי חיים ויטאל זצוק"ל, שעובדא קטנה בדורות אחרונים חשוב לפני הבורא כעבודה גדולה של שנים קדמוניות, כי הקושי בעובדא קטנה בימינו היא פי כמה מרובי עבודה מימי קדם.

וזהו שהמשיך 'בן יבך ישראל לאמר ישימך אלקים כאפרים וכמנשה' כי ישראל בכללות בכל הדורות יהיו מבורכים בב' טובות אלו, היינו 'גדלות' ו'קטנות' כי כל אחת טובה היא לעצמה, אמנם 'וישם את אפרים לפני מנשה', כיון שבדורות האחרונים יצטרכו להתחזק מאוד ותהיה עיקר החיזוק מזה שיקדימו את בחינת אפרים היינו הקטנות לפני בחינת מנשה, כי ישכילו להבין את ערכם הרם של ימי הקטנות.

ואפשר שזה גם מה שכיוון רש"י בפירושו: 'הבא לברך את בניו יברכם בברכתם, ויאמר איש לבנו ישימך אלקים כאפרים וכמנשה', דהיינו שכל אב יברך את בניו שישכילו להעריך בחינת אפרים ולהקדימה למנשה, ומתוך הברכה יבין הבן שאכן מעלת אפרים היא העיקר, וישמח בקבלת חלקו גם בימי הקטנות, ויוצא מדבריו הוא שאין לו לאדם להיבהל כלל מימי הקטנות, ואפילו אם רואה שהם נמשכים ימים ושנים לא יבוא לזלזל בהם כלל, וימשיך לעבוד את ה' בשמחה, מתוך ידיעה ברורה שעבודתו חשובה עד מאוד לפני המקום.

וַיֵּרָא יוֹסֵף כִּי רִשִׁית אֲבִיו יָד יָמִינוּ עַל רֹאשׁ אֶפְרַיִם וַיִּרְעַב בְּעֵינָיו וַיִּתְמַךְ יָד אֲבִיו לְהַסִּיר אֹתָהּ מֵעַל רֹאשׁ אֶפְרַיִם עַל רֹאשׁ מְנַשֶּׁה: וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל אֲבִיו לֹא כֵן אָבִי כִּי יְהִי הַכְּבֹד שֵׁים יָמִינְךָ עַל רֹאשׁוֹ: וַיִּמָּאן אֲבִיו וַיֹּאמֶר יָדַעְתִּי בְנִי יָדַעְתִּי גַם הוּא יִהְיֶה לְעָם וְגַם הוּא יִגְדַל וְאֹלָם אַחֲרָיו הַקָּטָן יִגְדַל כִּמְצֹו יַחְדָּו יִהְיֶה מְלֵא הַגּוֹיִם: וַיִּבְרַכֵּם בַּיּוֹם הַהוּא לְאִמְרוֹר כֶּךָ יִבְרַךְ יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר יִשְׂכַךְ אֱלֹהִים כְּאֶפְרַיִם וְכִמְנַשֶּׁה וַיִּשֶׂם אֶת אֶפְרַיִם לְפָנֵי מְנַשֶּׁה: (מח, יז-כ)

ופירש"י: בן יבך ישראל - הבא לברך את בניו, יברכם בברכתם ויאמר איש לבנו ישימך אלהים כאפרים וכמנשה: וישם את אפרים - בברכתו לפני מנשה, להקדימו בדגלים, ובחנכות הנשיאים: ידועים דברי הרה"ק רבי ר' זושא זצוק"ל, שאינו מצפה כלל לשכר על הזמן שכבר נקרא הרבי ר' זושא, כי אז הוא כבר הגיע להשגות גדולות ולא היה לו נסיון כלל לעבוד את בוראו. אלא את עיקר השכר יקבל על ימי הקטנות שהיו לו בתחילת דרכו, כאשר עמל ויגע בדם ויזע מתוך חשיכה גדולה, וכל דבר הגיע לו ביסורים ובסיגופים גדולים, ולא ראה אז שום עתיד לפניו ולא חשב שישגי משהו בעולם. על ימים אלו הוא מצפה לשכר הגדול בעולם הבא. ימים אלו נקראים ימי קטנות, והם קיימים בכל אדם ואדם. לכל אחד ישנם זמנים של גדלות חמונים של קטנות, וישנה עבודת הבורא שעושה אותה האדם במוחין דקטנות, וישנה עבודה שהוא עושה במוחין גדולות, ורוב בני אדם מעריכים בעיקר את ימי הגדלות שלהם, אשר בהם חשו עריבות ומתיקות בתורה ובעבודה, גם חשו בהם התעלות בהשגה ובמעלה. אבל את זמני הקטנות שלהם אינם מחשיבים כלל לזמנים של עליה בעבודת ה', כיון שנדמה להם שלא זכו בהם לשום עליה, ואינם יודעים שדוקא יגיעתם מתוך קטנות מוכנת ומעלה את נפשותיהם. והיא העבודה האמיתית אשר בה בחר ה'.

על זה אמרו חז"ל (פסחים ג.) 'עולם הפוך ראיתי, עליונים למטה ותחתונים למעלה'. מאמר חז"ל זה לא נאמר רק על שני סוגי אנשים, אלא גם על ב' בחינות באדם אחד, שב' בחינות של גדלות וקטנות משמשים בו בערבוביא, כי זמני קטנות הם בבחינת 'תחתונים' חמוני 'גדלות' הם בבחינת 'עליונים'. אולם כשיגיע לעולם העליון יגלה שדוקא ה'קטנות' המה בגדר 'עליונים' כי על ידם התעלה מאוד, ואילו ימי 'הגדלות' מוגדרים כ'תחתונים'.

כי שם בעולם העליון שונה המבט על כל הנעשה בעולם התחתון, שם הוא עולם המלאכים, ולא חשוב בעיניהם דבר שלא עמלו בו, שהרי זוהי מציאותם כל הזמן, גם הם מתענגים על ה' ולכן אינם רואים שום מעלה יתירה במי שעובד את ה' מתוך הארת פנים, ולכן שם העליונים למטה, מה שאין כן ה'תחתונים', היינו העבודה שזכה בה האדם מתוך קשיים ויגיעות, לזה יש ערך רב בעולם העליון, ועליהם ניתן שכר גדול.

ואפשר שמשום כך שם יעקב את ימינו על ראש אפרים הקטן ואת

טיב המערכת

אתה יודוך אחיך

כתוב בספרים הקדושים שעיקר כוחו של היצר אינו בעצם העבירה שהוא גורם לאדם ליפול, אלא העיקר בעיניו הוא התוצאות של העבירה, שהרי כבר אמרו חז"ל 'עבירה גוררת עבירה', אם כן, כשאתם נופל ח"ו בעבירה הרי הדרך פתוחה בפניו לעוד עבירות, ומלבד העבירה עצמה נופל האדם גם לעצבות וסרה שחורה זה הרווח העיקרי של היצר, וכך הוא מושך את האדם לעוד מצבים רעים שגורמים לעוד נפילות, והאדם אינו מוצא כח בנפשו לעצור את ההתדרדרות, עד שהוא עומד וצועק 'הצילו! יעקב אבינו מברך את יהודה במילים 'יהודה אתה יודוך אחיך, והתרגם יהונתן סבאר כך: 'יהודה אנת אחיאתי על עובדא דתמר בגין כן לך יהודון אחך ויתקרון יהודאין על שםך, כלומר, סכיוון שיהודה הודה על מעשה תמר, בזכות זה ישראל נקראים על שמו, כך ראה יעקב אבינו שהמידה הנכונה לישראל היא ההודאה, דהיינו להודות על הטעויות ועל השגיאות ולשוב עליהם, וכדי שיוכרו זאת תמיד בחר לכנות את כל בניו על שמו.

כך אנו רואים גם שאמר הקב"ה למשה רבינו 'וקם העם הזה וזנה אחרי אלהי נכר הארץ... כי ידעתי את יצרו אשר הוא עשה היום בטרם אביאנו אל הארץ, הרי שהקב"ה בעצמו כבר העיד שיעצם הקשה של ישראל חזק הוא מהם ועוד בטרם נכשלו העיד עליהם כי עתידים הם להיכשל, ואעפ"כ בחר בהם להיות לו לעם, הרי שאין עיקר טענתו על החטא עצמו, כי אם על כך שאינו שב על חטאו.

אנו עומדים בפחחם של ימי השובבים אשר גילו לנו הצדיקים כי המה ימי תשובה, וזהו הזמן הנכון שנוכזי לעצמנו שהקב"ה מצפה לתשובתנו, ואל לנו לחשוב כי מכיוון שנפלנו אנו רחוקים ממנו ושוב אינו הפך בנו, שהרי הקב"ה הוא זה שברא אותנו ונתן לנו את יצרנו, אבל הוא מחכה רק שנודה על הטעויות ונשוב ונתחרט עליהם, ולזה אנו מתקראים 'יהודים', כדי שנזכור תמיד, אתה יודוך אחיך.

(ע"פ טיב חזרה-יוז)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
 באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
 ההודעות

ויחי יעקב בארץ מצרים!

פירש רש"י ז"ל: "למה פרשה זו סתומה, לפי שכיון שנפטר יעקב אבינו נסתמו עיניהם ולבם של ישראל מצרת השעבוד שהתחילו לשעבדם" ע"כ.

באם סתימת עיניהם ולבם היתה רק לאחר שנפטר יעקב אבינו, מדוע נסתמה הפרשה בפסוקי 'ויחי יעקב', הלא כאן הוא חי עוד טוב שנים. ולכאורה צריכה סתימה זו להיות להלן בסוף הפרשה, בפסוקי פטירתו של יעקב אבינו, שאז נסתמו עיניהם וליבם מצרת השעבוד.

ברם גילה הכתוב בסתימת 'ויחי יעקב' דיקא, שבכוח 'ויחי יעקב בארץ מצרים' הכין והכשיר את גלות מצרים שורש כל הגלויות, כדי שאף לאחר פטירתו כשיסתמו עיניהם ולבם מצרת השעבוד, יוכלו לחיות ולהחזיק מעמד וחיות דקדושה בתוככי גלות מצרים. והיינו כונת סתימת הפרשיות, "ויישב

ישראל בארץ מצרים ויאחזו בה ויפרו וירבו מאוד", ומפרש תיכף כיצד אחזו והחזיקו בתוככי מצרים, ערות הארץ, גדלו והצליחו וגם עשו פרי. - מכוח 'ויחי יעקב בארץ מצרים', שם 'יעקב' רומז בכל מקום על הקטנות (זה"ק ח"א קעז: עץ חיים ח"ב סא: ואו"ח כאן), וכן 'מצרים' הם המצרים הפנימיים שבקושי מר הגלות, והמיצר של כל איש בפרטות. ובתוך כל מיצרי הקטנות החזירי בישראל חיווק וחיות דקדושה, להחזיק מעמד איתן בגוף ובנפש בתוככי חשכת מר הגלות של צרות השעבוד.

ומכוח 'ויחי יעקב בארץ מצרים', החזיקו ישראל מעמד אף כשנסתמו אחר כך עיניהם ולבם מצרת השעבוד, לא נשברה רוחם ולא נס ליחם! על דרך אמרתו השנונה והנוקבת של מרן ה'בית אהרן' מקרלין זצוק"ל, במאמר הכתוב על שאלת קין מלפני ה' כיצד יחזיק מעמד בגזירת גלותו כשהיה נע ונד בארץ, (ד, טו): "וישם ה' לקין אות לבלתי הכות אותו כל מוצאו". כלומר, שזו היא אות החיווק שתחזיקו איתן בגלותו: 'לבלתי הכות אותו כל מוצאו', שלא יכה אותו 'כל מוצאו', כדרך החלולים והנבוכים שאינם חזקים בנפשם ובביטחונם אשר 'כל מוצאו' הוא 'מכה' בשבילו... ועל כך חזיקו השי"ת כיצד מחזיקים מעמד בגלות המר, 'לבלתי הכות אותו כל מוצאו', שלא יתערערו מכל מה שלא ימצאו, שלא יצליח שום דבר 'להכות' בו ובנפשו 'כל מוצאו'! - יעבור עליו מה, הוא על עמדו ואיתנו יעמוד חזק ויציב בביטחון שלם בה' אלוקיו!

ויחי יעקב - בארץ מצרים
[עפ"י טיב התורה פרשת ד"ר]

• § • § •

לאחר עלות הרבי הק' החחה מלובלין ז"ע בסערה השמימה התחלקה ירושתו בין יוצאי חלציו, בחלקו של בנו הרה"ק רבי יוס'ה זצוק"ל נפל 'שעון קיר' שהיה תלוי בביתו של החחה.

והיה בהיותו בדרכו החל פתאום גשם זלעפות ויתר ארצה, עד מהרה הפך הגשם לשלג כבד... הדרכים החלו להיחסם, ורבי יוס'ה נצרך להמתין כמה ימים באכסניה [סטאנציע] על אם הדרך, עד שוך הסערה.

אך דא עקא, מחמת דלותו ועניותו המפורסמת (שלא רצה ליהנות מן הפדינות ומעמדות ושאר מתנות בשר ודם), לא היתה הפרוטה מצויה בכיסו לתשלום מלונו, ובצר לו נאלץ להציע לבעל המלון את שעון הקיר שבידו מירושת אביו, ובכך סילק את חובו.

כעבור תקופה הגיע אל אותה אכסניה תלמידו הנאמן של החוזה, ה"ה הסב"ק רבי דוב בער מראדשיץ זצוק"ל. בעל הבית שחרר לקראתו הכין עבורו את חדר האורחים המכובד שבאכסנייתו, שם תלה לתפארה במרכז החדר אותו 'שעון קיר' קדוש, שפדה בשעתו מירושת הרבי מלובלין.

והנה במשך כל אותו הלילה התהלך הראדשיצער בחדרו בהתלהבות כשהוא אחוז שרעפים, לא מצא מנוחה לנפשו, ולא היה יכול לתת תנומה לפעפעפי, רק התהלך כך בתבערת להבת אש קדשו, וכל פניו להבים! עם שחר ביקש הצדיק לקרוא אליו את בעל האכסניה, ושאלו במפגיע: אמור נא לי, שעון זה התולה כאן על הקיר מה טיבו? ומאין מוצאו?!

ענה בעל הבית לפי תומו, וסיפר דברים כהויות, שאינו יודע לומר על טיבו ומהותו של השעון, אלא שלפני תקופה התאכסן פה הרבי ר' יוסף בנו של החחה זצוק"ל, ובהעדר מעות בידו שילם אכסנייתו בשעון זה שקיבל מירושת אביו הק'.

עתה מוכן הכל! נהרו פניו של הראדשיצער, והסביר בפנים מסבירות את

מהות קדושתו הנפלאה של שעון זה, של רבינו החחה הקדוש: הנה דרכם של השעונים הגדולים [בימים ההם] להשמיע תדיר את קול תקתוק הילוכם, ובכל מחצית השעה משמיעים קול צלצול קצצר, ובחלוף שעה שלמה משמיעים מספר צלצולים כפי מספר השעה, [כפי שניתן לראות כיום בשעון הקיר שבמרכז בית המדרש הגדול "זכרון משה" דפניה"ק ת"ו, ובעוד מקומות].

אך כל שאר השעונים משמיעים קול נוגה של נהי ובכי, וצלצוליהם מבכים על עוד שעה שחלפה ואיננה... - כדרך שנהגו בדורות שלפנינו לכתוב על השעונים במקום את שנים עשר המספרים, את שתיים עשרה האותיות

וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאֶרֶץ

גִּשְׁן וַיֵּאחֲזוּ בָהּ וַיִּפְרוּ וַיִּרְבוּ מְאֹד

(שְׁלֹדוּ פִרְשַׁת וַיִּגַשׁ מִן, כו) - וַיְחִי יַעֲקֹב

בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְגו' (רש"י פר' ויחי, שם כח)

שבפסוקי תהלים (קמד, ז): "ימינו כצל עובר!" או את שתיים עשרה האותיות שבפרקי אבות (ד, כב): "היילודים למות!" אולם שונה בתכלית שעונו של מורי רובי הקדוש, שהוא משמיע קול של שמחה וששון, וצלצוליו מבשרים לישראל על שעה נוספת שהתקרבו אל הגאולה הנכספת!

שמחתו וחיוקו הפנימי של החחה בנחמה הקרובה לבוא, חדרה אל תוככי שעונו. כנודע כוח קדושת הצדיקים שחודרת ונספגת לא רק בבניהם ותלמידיהם ובשרייהם של מאכליהם, אלא אף בממונות שלהם, כדמפורש להדיא בסוגיא דפ"ק דחולין (ז): גבי חמורו של רבי פנחס בן יאיר ע"ש.

את הלימוד המופלא הזה, הסביר הראדשיצער, המופק ממיתריו של שעון קדוש זה בניגוניו וצלצוליו, שיננית ולמדתי כל הלילה! שכן תורה היא וללמוד אנו צריכים!

במקום לבכות ולהצטער על מה שהיה ואינו, להחליש את כוחו של היהודי, ולייסר את ישראל בשבט קשה על מה שהחסינו... בא שעון ק' זה בצורה הפוכה לגמרי, הוא מחזק ומעודד את היהודי, ומחזיר בישראל שמחה וחיות קודש, להחזיק מעמד איתן בגלותם.

וללמדנו טיב לקח מוסר, שאל לנו להתייאר ולפול ברוחנו, מכל צרה שלא תבוא או מממשול שיצא מידיו ח"ו, כי הנה מתקרבים אנו יותר אל עולם התיקון ואל עולם הגאולה והישועה.

צלצולי השעון הקדוש המשמח הזה הדהדו באוזני כל אותו הלילה: חזק ואמץ! יכול אתה לתקן הכל! הנה התקרבו בעוד שעה לקראת התיקון המיוחל, קח נא בידך את השעה הבאה להגדיל תורה ולהאדירה!

במקום להביט ולחשוב על החלק הנחסר, ולשקוע בכאב וצער צד השלילי, הבט נא וראה את חלק הכוס המלא! תשאב חיוק מן הדברים הטובים שיש לך, תשמח על ההזדמנות תניחנת לך תמיד לשוב בתשובה ולהשתנות, ולהפוך הכל לטובה!

ועל כך רמזו דורשי רשומות (קהלת ב, א): "לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו", החכם מביט תדיר לימין, הלא הוא צד החסד וצד הטוב והיפה, אבל לב הכסיל יטה תמיד 'לשמאלו', כמה לא טוב לו וכמה הוא סובל ומתייסר ומתמסכן...

ויחי יעקב - בארץ מצרים

[מתוך שיחת חיוק ביחסות השמחה]

• § • § •

לחצר הקדוש של מרן קדוש ישראל מרוז'ין זכותו יגן עלינו, הגיעה פעם קבוצה של יהודים מודרניים 'מתקדמים'... שהיה דרכם לשוב בחצרות הקודש כדי לבקש ולחפש עילה ותואנה להתל בהרדים ובחסידיים, ופוערים פיהם כנגד הצדיקים ויראי השם, רחמנא ליצלן.

בהגיעם בשעה מאוחרת ביום עמדו עדיין בקלוי הגדול לפני תפילת שחרית, כדרכם של צדיקים שרפי קודש להכין את עצמם בסילודין עד שיצאו בקדושה וטהרה לתפילה.

הקבוצה הנאורה נעמדה לה מן הצד ועקבו בעיניים רושפות אחר המתרחש, בשעה מאוחרת מאוד החלה התפילה בחום ובהתלהבות כדרכם של חסידיים ואנשי מעשה. הקהה הקדוש לא הביט בהם כלל, מרוכזים היו כל אחד בסידור התפילה שבידו, ולבם נפשם דבוקים בתפילתם בנפש רבם הקדוש, העומד כמלאך משרת לפני קונו בחדר תפילתו שבצידי ההיכל [דאיווקן שטיבל].

עם תום התפילה התיישבו החסידיים כדרכם ללגימת משקה ומיני תרגימא, להשיב את ליבם יחדיו כאיש אחד בלב אחד. ותיכף חזרו אל עמקי סוגיית תלמודם שכבר החלו בה בשעות המוקדמות של לפנות בוקר.

הקבוצה 'הנאורה' של אותם יהודים שלא זכו להכיר אל נכון את שיגם ושיחם של החסידיים

הפשיך בעפוד הבא <

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

במקום הנכון בזמן הנכון

קנייה קטנה בסופר רק השלמה של כמה פריטים שאספתי בעגלה קטנה לקראת לשבת תנוכה ומיחרתי לשלם בקופה המהירה. הקופה הייתה עמוסה בקונים של פריטים מעטים. ניסיתי את מזלי בקופות אחרות עד שמצאתי קופה עם עגלה אחת לפני ובדיוק מישוה עם עגלה עמוסה עבר לקופה אחרת עמוסה בהרבה מהקופה שעמד בה קודם אבל מה זה משנה לי? שמחתי והתמקמתי באותה קופה ממתין בסבלנות לתורי. כעבור דקות אחדות הגיע אותו אדם מבוגר שלפני דקות אחדות עזב את התור ואמר שהוא לפני בתור, לתמייתי כיצד הסיק מסקנה זו השיב שהוא חשב לתומו שזה קופה רק למי שמעוניין לעשות משלוח ועתה התברר לו שזה גם למי שלא מעוניין במשלוח ואשר על כן הוא חוזר לתור הזה ואני אחריו...

הסברתי לו שאילו הוא היה נשאר לעמוד בתור לא הייתי נעמד בתור הזה אלא הייתי מחפש קופה עם עגלות פחות עמוסות. הוא היה עם עגלה מלאה וגולשת מרוב קניות ולא התכוונתי לעמוד מאחוריו אפילו רגע אחד, אך כאשר ראיתי את אי הנוחות של אשתו המבוגרת שנראה היה שהתביישה מהתנהגות הבעל החלטתי לוותר ולא לעמוד על שלי. שוב יצאתי מהתור ותרתי אחרי קופה פנויה יותר. סיור קצר ומצאתי קופה עם אברך אחד שהיה באמצע חשבון. ממש פלא ביחס לעומס ששרר בסופר. האברך סיים את הקנייה שילם והיה חסר לו שקל אחד. הוא פנה אלי בפנים מבוישות קמעה ושאל אם יש לי אולי שקל אחד? כמובן שהשבתי בחיוב ותחבתי את ידי לכיס להוציא עבורו שקל כמבוקשו אלא שאז ראיתי שבעגלה ישנם עדיין מספר מצרכים ביניהם חלב ותפוחי אדמה ועוד מצרכים בסיסיים ממש. לשאלתי מה עם המצרכים שבעגלה השיב שזה נשאר בסופר. ליבי נחמץ ואמרתי לו שזה לא נשאר בשום אופן בסופר. הוריתי לקופאית להעביר את המצרכים הבסיסיים האלו עליהם שילמתי בשמחה.

כאשר אתה רואה שאין לאדם לשלם זה יום חמישי בצהריים לקראת שבת תנוכה וההוצאות מרובות הכנסתי לשקיות שלו כמה שטרות דמי תנוכה. למרות שעשיתי זאת בשקט בלי שאיש ירגיש בדבר התבייש מעט האברך אבל יחד עם זאת שמח מאוד שהיה לו את הקניות והתוספת... רק עתה הבנתי מדוע אותו מבוגר יצא מהתור והתעקש לעקוף אותי והתור מאחורי האברך היה ריק למרות העומס בסופר ממש שלא כדרך הטבע, הכל היה כדי לזכות אותי במצווה הגדולה הזו ולבצעה ברגישות...

המסר מהסיפור הזה הוא שלא כל פעם זוכים לראות מיד את הסיבות לדברים שלכאורה נראים לא תקינים אבל מי שמאמין יודע שלא הוא מזיז אותך אלא הוא הקב"ה ורק הוא מזיז אותך לטובתך!!!

בעל המעשה: כה.

הפעונים לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית בזמן לשלוח אל ר' שפחה ספואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

שמח לב מבקשי ה'

הנח לחידע כי יצא לאור

מפר טיב הקהילה - שנה אחד עשר

ניתן להשיג בעזרת הספיים

שברור ופשוט שאין הכוונה חס ושלום להתחיל לבכות כאן על כל זאת... אלא כדי להגיע מתוך כך אל שבחו של מקום, שהצילו מכל אלו הצרות.

והיינו המכוון במ"ש בפרק ערבי פסחים (פסחים קטז) "מתחיל בגנות ומסיים בשבח" עיין שם, כדי שמתוך סיפור הרעה והצרה יבין את גודל הטובה ושבח המקום ב"ה.

הטיב המורם ממעשה זון, במקום להתכבד ולראות את כל הצרות והרעות, אשר רק מחלישים את כוחות הנפש, ומובילים את האדם לעצבות ומרה שחורה, אשר ממילא נופלים ממנה מהרה בזרועות הייאוש, ובכך כבר שולט בו הייצר הרע בעוה, כי המיואש שבו מחולל הוא בידי הסטרא אחרא! - תראה ותסתכל בחלקים הטובים והיפים שהעניק לך הבורא בחסדו, להודות ולשבח! תחשוב כמה יכול היה להיות יותר גרוע ח"ו, ותכיר ותבין את הברכה שנתן לך השי"ת בצד הטוב והחיובי שבחיים! ובכך תגיע אל השמחה הרציפה, להחזיק מעמד איתן בכל עת ועונה, וממילא מכוח השמחה נמתקים כל הדינים כנודע, ויפתחו הצניעות והדרך להצלחה ולראות תמיד בטובה.

ויהי יעקב - בארץ מצרים!

• § • § •

שמעתי פעם מפי של יהודי ניצול שואה התבטאות שיש בה חיזוק עצום באמונה השלמה.

וכה אמר לי האיש: מקנא אני בחברי הרוגי השואה השם יקום דמם! הנה הם זכו להגיע היישר לתיקונם השלם ולמקום מנוחתם עדן, כי בהריגתם על קידוש השם בודאי נשלם תיקונם מכל סיבות הגלגולים שלהם.

כדאיתא בש"ס (פסחים ג): "הרוגי מלכות אין אדם יכול לעמוד במחיצתן", ועליהם אמר הכתוב (ישעיה סד, ג): "עין לא ראתה אלקים זולתך וגו'". וכדמפרש טעמא בסנהדרין (מוז): מכיון דשלא בדין קא מיסתלי הואי להו כפרה. ומהאי טעמא קיימא לן (שם יא): שאין מספידין הרוגי מלכות, שאינם צריכים עוד לשום תיקון ועליה, כי עלתה נשמתם מיד אל מקומם הנכון.

וכענין שמוצא בספר "קורא הדורות" (דף כא): על רבי אמנון ממגנצא שמת על קידוש השם, כמו שכתב בספר "אור זרוע" (שלהי הל' ר"ה ס"ו רעו) שהסתלק ביומא רבא דראש השנה בבית הכנסת בהיותו אצל ארון הקודש הפתוח, אחר שתיקן סדר קדושת ונתנה תוקף. ושם איתא: "שאחר שגמר סדר קדושה שתיקן, נסתלק מבין הקהל ונעלם מעיני הכל ולא ראוהו עוד, כי מלאכי השרת הוליכוהו לפני כסא הכבוד, והוא מזומן לחיי העולם הבא במחיצת הרוגי מלכות עם רבי עקיבא וחבריו, ועליו נאמר (תהלים לא, כ) מה רב טובך אשר צפנת ליראיו וכו'". עכ"ל ע"ש.

- והנה הוא שלא נהרג בשואה כחבריו, לא זכה להגיע לתיקונו השלם, ועדיין צריך הוא לעבור הרבה עד שיושלם תיקונו, שהרי מוכרח הוא לתיקן כל דבר, ולכן מקנא הוא בחבריו הרוגי השואה! אותם יסורים, אותה שואה, אחרים יצאו ממנה כופרים, היתכן כאלה גזירות הריגות ושחיתות וכו'. - אבל מאידך ישנם יהודים שדוקא מקנאים באותם הרוגי השואה...

ללמדך, שהכל תלוי רק בחיזוק שרוצה האדם להתחזק בטיב האמונה, ובצורת ההסתכלות שבחור לעצמו באיזו עין להסתכל בכל דבר. אבל מצד האמת הכל נכון וישר וטוב, ומאתו יתברך לא תצא הרעות, אלא שלפעמים הוא למעלה מהשגת אנוש. ובכך יכולים להחזיק מעמד בכל מה שעובר עלינו, חזק ונתחזק באמונה השלמה, שהכל נעשה לטובתם של ישראל בלבד.

ויהי יעקב - בארץ מצרים!

ויהי רצון שזוכה לרחמים וחסדים מגולים עדי החסד הגדול והמקווה שבגאולתם של ישראל, במהרה בימינו אמן.

[סיוט קודש בעין האמונה בסייח ההשגחה]

קורות חייהם של הני תרי צנתי דדהבא בימי הרס עולם, זהים בהרבה עניינים, אך יחד עם זאת יש הבדל עצום בין השניים בצורת הסתכלותם על הרפתקאות תולדות חייהם.

האחד מספר תמיד בשמחה ממה שעבר עליו במשעולי הבריחה המסוכנת מצפירוני הנאציים ולאחר מכן בערבות סיני כדי להגדיל ולפרסם הנס, ולהרבות בשבחו של מקום, שעל אף ההרג הנורא והסכנה העצומה שריפחה על ראשו בכל צעד ושעל זכה להינצל מגיא התופת. ומתהלך תמיד מלא שמחה והודיה להשם יתברך, חושב ומחשב עם עצמו ועם ביתו בכל פרטי ההשגחה הנפלאה שליוו אותו בנס ההצלה.

יהודי זה מהווה דוגמא מופת של ניצול שואה השמח ומרוצה בחלקו, החיין לא דם מעל פניו, ועל אף גילו המופלג הוא מלא חיות וטעם החיים. - בכל פעם שמספר על אחיו שנהרג בגולת סיני, סיפור המעורר מטבע הדברים רגשי אבלות ואבדן, מסביד הוא מיד את כוונתו מדוע מספר זאת כדי להמחיש את גודל הנס שנעשה עימו עצמו... שהרי הוא היה בדיוק באותו מצב עם אחיו יחידו, וכשם שאחיו נהרג היה יכול גם הוא ליהרג, ובכל זאת עשה עמו הקב"ה נס ופלא והשאירו בחיים, והוא שמח בחייו ומאושר בבתו שהעניקו לו מן השמים.

ואילו השני לעומתו נותן לפניהם תמיד דוגמא הפוכה... הוא אדם שחור ומריר, אשר תדיר רוסן ומתלונן, מספר על צרותיו ומבכה את חלקו. מדוע ולמה הייתי צריך לעבור בצעירותי לפני שבעים שנה כל כך הרבה קשיים, ולסבול על עווי ועל בשרי כל אותם גזירות קשות, וכך נעשה מדוכה מחמת חלקו הרע.

הוא מרבה לספר על הקשיים שעברו עליו, מתחילה כשנכנסו הנאצים לפולין עד שבקושי רב הצליח בריגה האחרון לחמוק מידיהם האכזריות בבריחתו אל מעמקי רוסיה. ואף שם עבר קשיים רבים וסכנות רבות בגולת סיני, ורק בנס משמים נשאר בקושי בחיים, וכמעט שמצא שם את סופו...

אדם זה מוקף בכעס ומכאובים, בסביבתו שורה העצב והתוגה ורחמנא ליצלן, עד שאיבד את טעם החיים, וסר חינו מעיני הבריות. אמר לי על כך הרב הגאון: בראותי את שתי הקצוות בין שני יהודים אלו שבקהילתנו, פירשתי בזה מה שאומרים אנו בסיפור יציאת מצרים בהגדה של פסח, כשמזכירים את הצרות והייסורים שגזרו עלינו המצרים: "וירעו אותנו, ויעונו, ויתנו עלינו עבודה קשה וכו'".

- לעילוי נשמת -

האסד החשוב גמייסד תחנת סלל 'שפד בית ד'

הרב יחיאל מאיר זצ"ל

בן הרה"ח ר' אברהם עקשטיין זצ"ל

ולב"ע י"ב טבת תשס"ח

ואחיו הסוחר נטק צבי ז"ל

ולב"ע י"ב טבת תשס"ט

ת.נ.צ.ב.ה.

הישרים, בזו בליבם לדרכיהם המשונוות של החסידיאקע'ס... ומשינתנה להם האפשרות להיכנס בקודש פנימה, החלו להתרס בחוצפה ועזת בפני הרב:

הנה אנו קמים כל בוקר עם עלות השחר, ומתפללים מהרה תפילת וותיקין, שלאחריה עוד מספיקים אנו פרק משניות... ומתחילים את היום שלנו בשעה מוקדמת וסבירה, ואתם עוד מכנים אותנו 'משכילים' 'מנגדים' וכיוצא... - ואילו אתם החסידים מתחילים תפילת שחרית בשעה מאוחרת ביום, מושכים את התפילה... ולאחר מכן עוד מתיישבים לשתית כוסית 'לחיים!' ועל כך אתם קוראים לעצמכם בשם 'חסידיים'!?

עמד שם מן הצד אחד מן הגבאים המקורבים, אשר לא היה מסוגל להחריש לנוכח התרסותם וחוצפתם, וביקש רשות מן הרב להשיב להם תשובה ניצחת, ומשקיבל את רשותו פנה אליהם בדברים כדברנות:

הבה אסביר לכם את ההבדל! פתח החסיד בחיין, הרי זה פשוט ביותר... אתם בתפילה שלכם קרים וצוננים כמו מתן האדישות והקיפאון של תפילתכם מזכירה את חדר המתים... וממילא מובן שלאחר 'תפילת-מת' שכזו צריכים אתם ללמוד 'משניות' כמו שלומדים אחר המת... אבל אנו שתפילתנו מלאה חיות ושמחה, מגיעים אחר התפילה אל כוס המשקה בלגימה המקרבת את הלבבות (סנהדרין קג) לאחל לחיים!

אך הרבי הקדוש מרוז"ח נענה לעומתם ואמר: היצר הרע ידע ומכיר גודל כוח תפילת איש ישראל, שיש בה מפתחות נפלאות לכל השערים, וסגולת הסגולות לשנות ולהפך כל דבר לטובה.

לפיכך מתאמץ הייצר מאוד בתחבולות שונות לבלבל את מחשבות האדם בתפילתו, כדי שלא תעלה תפילתו בכונה וברצון כראוי. -

לפיכך התחכמו החסידיים להתיישב יחידו אחר התפילה לטעימה וללגימה, ובמהלכה מאחלים 'לחיים' זה לזה. ומתוך התקרבות הלבבות פותח האחד בפני חברו את סגור ליבו, ומאחל במילים קצרות כותקת לבבו לגלות את צרכיו, וחבריו מאחל לעומתו

מכל לב שתתמלא בקשתו. והנה זו הברכה אף היא חשובה כתפילה, שהרי תפילה נאמרת בכל לשון, וברכת בני ישראל איש לרעהו כתפילה תחשב. ובתפילה שכזו אין היצר הרע שם אל ליבו כלל, ולא עולה בדעתו שצריך להפריע בעדה, שהרי יושבים החברים ומשוחחים זה עם זה... וברגעים אלו יכולים להעלות ולרומם את כל התפילה כולה!

ולמדנו אגב אורחין טיב לימוד מוסר השכל, כמה יכולים אנו לחזק ולעודד לבבות נשברים, "איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק!" - כמו שלמדנו כאן, שעל ידי שמברך איש ישראל לחברו באהבת רעים ובגילוי לב, יכולים להעלות הרבה תפילות! ומתקבלים ונשמעים למעלה כל אלו הברכות שמברכים מתוך אהדות וקירוב הלבבות. - ואין לשער ואין לתאר עוצם החיזוק שנוסכים בנפש איש ישראל בברכה טובה הנאמרת בחיין ומקרב לב, כמה חיזוק ועידוד יכולים אנו לרומם נפש ישראל בגולת הדוויה, וממילא בתוצאה לרומם בזה את השכינה הקדושה המצטערת בצער איש ישראל, קלני מראשי קלני מזרועי (סנהדרין מז), ובשמחתם והתרוממות נפשם של ישראל לתת מעלים ומשמחים את השכינה, וכד"א (תהלים סח, לה) "תנו עוז לאלקים!"

ויהי יעקב - בארץ מצרים!

ויהי יעקב - בארץ מצרים!

ויהי יעקב - בארץ מצרים!

• § • § •

סיפר לי רב חשוב אחד שליט"א, אודות שני יהודים טובים שבקהילתו, שניהם יוצאי פולין ניצולי שואה אשר שרדו את המלחמה הקשה בבריחה אל ארץ גזירה ברוסיה הדוויה, ושניהם סבלו קשות באותם שנים בעבודת פרך כשהוגלו לגולת סיני הקפואה, ולאחר שניצלו הקימו את ביתם בארץ הקודש.

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

גלי צה"ל

קשת הרשת
מחנות י"ח וירוקי מכירה
02-6257948
info@keshet-haheshet.co.il

גרפצ'יק
סל: 02-5002321

לעי"נ הבחור שמואל
מאיר ז"ל בן יבלחטיא
רבי ישראל יצחק
ולב"ע י"ח נסלו תנצבה.

לעי"נ מרת חיה
סאסא בת לאה
ולב"ע י"סיון
תנצבה.

שרה שיינדל
בת סילה רחה
להצלחה בכל
העניינים

האחים הקירים העומדים תמיד לימין רבינו
הרב יהודה בן שרה שיינדל
והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל
וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים

יוסף בן
סילה רחא
לרפואה
שלימה

לעי"נ מרת
הינדל בת
משה ירסיוו
ובלומה

לעי"נ
יעקב
צבי בן
שראל

יו"ל ע"י קהילת שבת בית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוויך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173